

Anneler- Babalar! Lütfen Bu Yazımı da Çocuğunuzla Beraber Okuyun- 2

Boya Sandığından Makam Masasına

(Bu Hafta İstanbul – Erguvan Yayınları Tarafından Yayınlanan “ İbretlik Yaşanmış Anılarla OKUL MÜDÜRÜNÜN GÜNLÜĞÜNDEN” adlı kitabımdan.)

Manisa’da Valilik binasının karşısındaki Emekliler Parkı’nı bilmeyenimiz yoktur. Bir gün Milli Eğitim’de yaptığımız toplantıdan sonra okul müdürü arkadaşlarla (Mehmet Bıyık, Hilmi Arkın, rahmetli İsmet Sönmez) parkta oturup bir çay içelim dedik. Emekliler Parkı o yıllarda yeni yapılmıştı. Parkta oturur oturmaz elinde boya sandığı olan on iki-on üç yaşlarındaki çocuklar başımıza üşüşüştü. **“Amca, ayakkabılarınızı boyayalım.”** diyorlardı. Biz de olur, dedik ve boyacı çocuklar ayakkabılarımızı boyamaya başladı. Ben çocuğa şaka olsun diye **“Parlatmazsan para yok!”** dedim. Çocuk, bütün hüneriyle ayakkabıyı parlatmaya çalışırken çocukla sohbeteye başladık. Çocuk, kendisiyle ilgili olarak bilgiler veriyordu. Manisa’nın kenar mahallesinde oturduklarını, aslen Kütahyalı olduklarını, babasının pazarcılık yaparken bir kaza sonucu öldüğünü, iki kardeşi bulunduğunu, annesi ile birlikte tarlada gündelikçi olarak işlere gittiğini, boş kaldığı zamanlarda ise ayakkabı boyayarak evin geçimine yardımcı olduğunu söyledi. Çocuğın anlattıklarından ben şahsen çok etkilendim. Çocuğın gözlerine dikkatlice baktım. Çocuğın gözleri ışıltılı zekâ parlıyordu. Çocuğa: **“Okumak ister miydin?”** diye sordum. Çocuk, gözlerimin içine derinliğine bakarak **“Hem de nasıl amca!”** diye cevapladı. Ben: **“Pekâlâ, sen okula gidersen eve kim bakacak?”** dediğimde **“Annem kış aylarında poğaçaya yapıyor, ben de onları akşamları kahvelerde satıyorum, okuluma mani olmaz.”** demesin mi? Çocuk okumamak için değil de okumak için gerekçelerini söylüyordu. Bir anda kendi hayatım gözümün önüne geldi.

İlkokuldan çıktıktan sonra rahmetli babam, kendimizin ve komşularımızın keçilerini toplamış beni çoban yapmak istemişti. Ben de bunun üzerine okumak için başka bir köyde bulunan üvey amcamın yanına kaçmışım. O da beni Ödemiş Kur’an Kursunun idarecisi rahmetli Mustafa Köseoğlu’na teslim etmişti. Rahmetli Mustafa Köseoğlu da beni, ömrünü fakir çocukların eğitimi için vakfeden İzmir Kestane Pazarı yurdunun idarecisi rahmetli Raif Cilasun amcaya teslim etmişti. Benim okumama vesile olan bu iki hayırsever insandı. Nur içinde yatsınlar.

Kendi hayatım, gözümün önünden geçtikten sonra sanki **“Borcunu öde!”** diye bir ses geldi. Çocuğa: **“Ben, seni okutmak istiyorum.”** dediğimde o anda orada olmanızı

isterdim. Boyacı çocuğun yüzündeki mutluluğu, gözlerindeki sevinci görmenizi isterdim.

Uzatmayayım, ertesi günü boyacı çocuğun annesini okula çağırdım. Çocuk da bir gün önce yaşanan olayı annesine anlatmış ki annesi de sevinçten uçuyordu. Çocuğun annesi de teklifimizi hemen kabul etti. Boyacı çocuğu, Manisa Lisesi Koruma Derneği kanalıyla paralı yatılı olarak lisemizin pansiyonuna yerleştirdik. Okullar açılalı da bir ay olmuştu. O yıllarda ortaokul müdürü arkadaş bu çocuğun okula kaydında yardımcı oldu. Bizim boyacı çocuk E. okula geç yazılmasına rağmen notları sınıftaki arkadaşlarına göre oldukça iyiydi. Hafta sonlarında annesinin yaptığı poğaçaları kahvelerde satan E. birinci dönem teşekkür, ikinci dönem takdir getirdi. Orta ikinci sınıfta girdiği D.PY imtihanlarını kazanarak lisemiz pansiyonunda kalmayı hak etti ve yatılı öğrencimiz oldu.

Başarılı bir öğrencilik hayatı ile hem Ahmet Tütüncüoğlu Ortaokulu'nu hem de lisemizi bitirdi. Liseyi bitirdiği sene Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni kazandı. Üniversiteyi okurken de Okul Koruma Derneği vasıtasıyla desteğimizi sürdürdük. Üniversiteyi bitirdikten sonra maiyet memurluğu ve Kaymakamlık yaptı. Şu anda bir ilimizin vali yardımcısı olarak görev yapmaktadır. Manisa'ya her gelişinde ziyaret etmeden gitmez. Telefon ederek halimi hatırlar. Eksik olmasın, minnet ve şükran duygularını sürekli ifade eder.

Geçen yaz E. ile bulduğumuzda anlattıkları beni çok etkiledi: "Hocam, ilde görev dağılımı yapılırken Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğüne sürekli ben talip oluyorum. Bulduğumuz sokak çocuklarını sizin gibi hemen okula göndermiyorum; çünkü ben bir eğitimci, bir öğretmen olmadığım için çocuk hakkında bir kanaat sahibi olabilmek için çocuğu önce rehberlik servisine gönderiyorum. Zekâ durumu elverişli ise onların okumasını sağlıyorum, şayet okuma kapasitesi yoksa onları da Çıraklık Kalfalık Okulu'na gönderip meslek sahibi olmalarını sağlıyorum." dediğinde çok duygulandım ve kendisine "Sen en doğrusunu yapıyorsun." dedim.

Yine Manisa'nın en uzak Nurlupınar mahallesinden okula her gün gecikme ile gelen Cumhuriyet ile İsmail adlı iki öğrencimiz vardı. İlgili müdür yardımcısı bu öğrencileri bana gönderdi. Öğrencilerin mazeretini dinledim. Dolmuş parası sıkıntısı çektikleri için yayan ders saatine yetişemediklerini söylediler. Durumlarını inceledim. Öyle okumama gibi bir niyetleri yoktu. Üstelik okumak için bu iki öğrencide bir azim gördüm. Boyacı çocuk gibi onlara da koruma derneği kanalı ile sahip çıktık, pansiyona kayıtlarını yaptık. Cumhuriyet Ege Ün. Edebiyat fakültesini bitirdi. Cumhuriyet

öğrenci iken görüşüyorduk. Okulu bitirdikten sonra göremez oldum. Cumhuriyet'in vefasız çıktığını düşünürken 2004 yılında Endonezya'da yaşanan Tsunami dolayısıyla televizyonlarda Türkiye'den giden heyete, elçilik görevlisi olarak tercümanlık yaparken gördüm, mutlu oldum. Arkadaşı İsmail de Fizik mühendisi oldu. Manisa Kenan Evren Sanayi sitesinde Çocuk Oyuncak Parkı imalatçısı olarak Türkiye genelinde Belediyelere ve sitelere Çocuk oyuncak parkı kurmaktadır. Meslek hayatımda buna benzer örnekleri çok yaşadım. Bunları satırlara sığdırmam mümkün değil. Burada esas belirtmek istediğim husus, yukarıda sözünü ettiğim öğrencilerin bugünkü durumları nasıl beni mutlu ediyorsa, bu öğrencilerin bulunduğu sınıflarda okuyan Manisa'nın bazı varlıklı aile çocuklarının anne – babalarını kaybettikten sonra sıkıntı içine düştüklerini görmek de beni o denli üzüyor. Yeri gelmişken anne- babalara iki çift sözüm var. “ Lütfen “ **VAR**”ı öğrettiğiniz kadar çocuklarınıza “ **YOK**” luğu da öğretin.

Not: “ **TELAFİSİ MÜMKÜN OLMAYAN PİŞMANLIKLAR**” dan sonra, yine İstanbul-ERGUVAN yayınlarından yarım asırlık mesleki birikimimi içeren “ **İbretlik Yaşanmış Anılarla OKUL MÜDÜRÜNÜN GÜNLÜĞÜNDEN**” adlı kitabım da bu hafta yayınlandı. Arzu eden okurlarım kitabımı **Emek Dağıtım, İdefiks, Kitap Yurdu, BKMK, D&R internet siteleri, İstanbul'dan Fatih İNKILAP Kitap evi, Çağaloğlunda PINAR Yayınları, ALEM Yayınları, Sahafalarda SAHAFLAR kitap evi ve MANİSA'DA da MUTLU** kitap evi ile kadirkeskin45@hotmail.com adresimden (şahsımdan) temin edebilirler.www.kadirkeskin.net